

ANNO alios quacumque preeminencia, & potestate fun- 1753. gentes, & functuros, sublati eis, & eorum cuilibet, quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, iudicari, & definiti debore; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Denegatur contrariis. §. 9. Non obstantibus premissis Benedicti Prædecessoris Nostri litteris, & quibuscumque statutis, & decretis in contrarium præmissorum in Conciliis, & Synodis Nationis Ruthenæ forsan editis, & Ordinis vestri, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & litteris Apostolicis, in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Exemplorum auctoritas. §. 10. Volumus autem, ut eorumdem præsentium litterarum transcriptis, seu Exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem profus fides adhibeatur, quæ ipsidem præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Interim Vobis, Dilecti Filii, Apostolicam Benedictionem permanentem impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XII. Aprilis MDCCCLIII. Pontificatus Nostri Anno Decimotertio.

Cajetanus Amatus.

XVI. REGULÆ OBSERVANDÆ

In Anglicanis Missionibus, ab Apostolicis Vicariis nec non a Sacerdotibus Missionariis Sæcularibus, ac Regularibus.

Venerabilibus Fratribus, Episcopis, Vicariis Apostolicis, & Dilectis Filiis, Sacerdotibus tam Sæcularibus, quam eorumque Ordinibus, & Institutis, etiam Societatis Jesu, Regularibus, Missionariis Apostolicis Anglicanarum Missionum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Patres, Dilecti Filii, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Materie charitatis studium in primis expolitum. Apostolicum ministerium, quod vos, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, tanta cum alacritate suscepistis, satis superque admonere vos, & assidue in memoriam revocare non dubitamus, præceptum mandatumque Supremi Pastorum Principis JESU CHRISTI Apostolos suos edocentis, cujus divina legatione in procuranda æterna Christianorum salute fungimini cooperatores; nimirum, ut mutua vosmetipsi invicem charitate diligentes, opus vobis injunctum consummare fatigatis, quo debitam laboribus vestris mercedem in Cælis a iusto remuneratore Deo recipere valeatis. Nobis sane, qui gravissimas Sacrosancti Apostolatus curas, & omnium Ecclesiarum sollicitudinem gerentes; pene defecimus, nihil accidere potest molestius, quam cum accipimus scissuras esse inter vos, propter quas propagatio Catholice Fidei, & Christianorum salus retardatur. Ea propter, ut opportunitum, consentaneumque prædicandis & e medio auferendis dissidiis, quæ jamdudum inter vos exorta, sæpe sæpius emergere, ac magis invalescere plenissime docti vehementer dolemus, & pristinae animorum concordia concilianda, & in perpetuum confirmanda remedium afferendas; primum quidem non solum exhibita Nobis utriusque partis rationum momenta per Nos ipsos accurate expendimus; sed nonnullis etiam Venerabilibus Fratribus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus negotiis Congregationis Propagandæ fidei præpositis examinanda mandavimus; deinde vero ipsidem Cardinalibus ad Nos accitis, eorumdem sententiam consiliumque requisivimus. Quos postquam Nobiscum convenire, & consentire comperimus, hæc, quæ sequuntur, statimus, decrevimus, & a vobis districte servanda proponimus, & mandamus.

PONT. A. XIII. Quæstio-Vis. casus Apo- stolicis com- mendata re- maneat Ang- licae Mis- sionis sãmb- allavit.

§. 1. Cum ab anno 1688. constitutum fuerit, ut Missio Anglicana per quatuor Apostolicos Vicarios administraretur, qui Episcopi in Partibus Infidelium existant; cumque sui limites, & confinia præscripta sint, in quibus ipsorum singuli suo munere perferantur, nihil omnino immutetur in iis omnibus, quæ pertinent ad eisdem Vicarios Apostolicos, eorumque deputatorem, & limites, quos modo indicavimus.

§. 2. Cum nonnulla Seminaria, & Collegia instituta sint, ex quibus Missionarii Cleri Sæcularis in Angliam mittuntur, nulla diligentia, & cura præmittatur, ut Alumni ad Sacras Missiones obeundas destinati, optimis moribus, pietate, ingenio doctrina exornentur, & ut periti sint in exercendis Functionibus Ecclesiasticis, & Cantu Gregoriano quantum fieri poterit, imbuti. Prætes Collegii Duacensis in Belgio, Litteris datis die 14. Januarii, Congregationem de Propaganda Fide sincere certorem fecit de ratione, qua Alumni in prædicto Collegio instruantur. Hisce proinde Litteris perhonorificum responsum redditum fuit: Romæ existit Collegium Anglicanum a Sancto Thoma nuncupatum, curæ ac disciplinæ Patrum Societatis Jesu commissum, cujus visitationem susceperunt iusti Prædecessoris nostri Clementis XII. duo Cardinales vita jam sancti, Davia scilicet, & Riviera, sustinuitque Secretarii munus Cardinalis Monti vitam adhuc agens, qui id temporis munus a Secretis Congregationis de Propaganda Fide gerebat. Itaque plurima statuta fuere, peculiari Decreto Summi Pontificis confirmata, quod die 28. Septembris anno 1739. in lucem emanavit. Sanctum in primis est, ut eodem in Collegio duo Præceptores in posterum comorentur, quorum unus Controversialis, & Sacris Scripturis explanandis, alter Theologiæ Morali tradendæ incumberet, eorumque Lectiones Anglicanæ Missionis utilitati forent maxime accommodatæ. Quamobrem operam suam impendit Cardinalis, cujus in fide, & patriotico Collegium pro tempore recipitur, ut executioni mandentur quæ eadem in Visitatione salubriter decreta fuere; atque illud in primis, quod paulo ante innuimus, quippe quod ad finem propositum unice conducere videatur. Pariter comperit est, Collegium Ulisippone Angliæ recipiendis erectum esse; alterum Parisiis, Hispali unum, Vallisolei alterum. Verumtamen cum eorumdem institutio, atque existentia, nihil prætere innotescat, curæ erit a Secretis Congregationis de Propaganda Fide, consiliis cum Cardinale primo Pontificis ditionis Administrato collatis, ut dentur Litteræ Nunciis Apostolicis in Lusitania, Gallia, & Hispania commorantibus, ut impensis de prædictis Collegiis inquiratur, eorumque gubernatio omnino explorata fiat. Neque id eo tendere opinandum est, ut quidquam detrahatur auctoritati, vel regimini iustitiamque, qui legitima ipsorum fruatur possessione; sed eo dumtaxat fine, ut inter Nos, eosdemque plenissime conveniat in rebus, quæ ad Alumnos spectant ex Seminaris in Angliam ad Missiones obeundas profecturis.

§. 3. Quoniam vero versantur in Angliâ Missionarii ex Familiis Regularibus, scilicet Societatis Jesu, Sancti Benedicti, S. Dominici, S. Francisci, Carmelitarum Excalceatorum, cavere omnino debent earum Provinciales ne in Missionariis deligant, nisi viros numeris omnibus absolutos, singularem nimirum pietate, ingenii dotibus præditos, quæ ad tantam Provinciam, tamquam laboriosam requiruntur: Quamobrem ne ob immodicum eorum numerum perturbaciones, & incommoda oboriantur, ipsis Regularium Provincialibus immutabiliter præscribitur, ut eos dumtaxat in Anglicam mittant, qui vel Sacellis Regiis præfici debeant, aut apud aliquem nobili sanguine natum versari, aut in Locis, quæ pro Regularibus fundata, & constituta sunt. Porro a Missionibus Anglicanis se repellunt Regulares, qui ex propria Natione non obtinent Cœnobium, vel Provinciam in Catholicis Regionibus: iis tamen, qui ibidem in præsentiarum commorantur, revertendi necessitas non inferitur. Enim vero cum Hiberni Sacerdotes ad sustinendam Insulæ ejusdem Missionem deputentur, quæ plurimos, sapientisque expetit Ope-

Regulares ex priv. ab- ditione Episcopii iustit. exempti. Attamen Missionarii Regulares Vicariis Apostolicis fidei- & testimonio Superiorum exhibere tenentur. Regulares ad Sæculares Sacerdotes, ad excipiendas Sæcularium confessiones approbationem indigent Locidiciari.

PONT. A. XIII. Operarios; cumque in Angliâ permulti sint Sacerdotes indigenæ tam Sæculares, quam Regulares, consentaneum esse arbitramur, si idem ipsa in Patria labores suos potissimum impendant, & prædicti Hiberni Sacerdotes Missionarii Angliæ tunc solum cooperentur, cum horum paucitas id exigere videatur; ideoque a Vicariis Apostolicis Angliæ ad Missionem exoptentur, & evocentur.

§. 4. Sed, ut ad Vicarios Apostolicos revertamur, præter eam omnem auctoritatem, quæ ipsis communis est in propriis confinibus cum quolibet Ordinario in sua Civitate, & Diocesi, Apostolica Sancta Sedes facultates formæ secunde ipsis elargitur, cum potestate illas simplicibus Sacerdotibus, qui idonei videbuntur, communicandi, iis tamen exceptis, quæ vel in Ordinem Episcopalem unice spectant, vel exerceri sine Sacrorum Olearum usu minime possunt. Nihil proinde recentis Vicariis deest; quod ad sanum regimen, & directionem tam Regularium, quam Clerici Sæcularis conducatur, qui nullas in hæc diem controversias excitavit, quæ debitas Vicariis Apostolicis obedientiam, & subordinationem labefactarent.

§. 5. Attamen quoniam inter privilegia, quibus gaudent Regulares, cuilibet peculiari Ordinis a Summo Pontifice attributa, illud annumeratur, per quod Regulares Familæ ab Episcopali, vel Ordinaria auctoritate eximuntur, vel Sanctæ Sedis Jurisdictioni immediate subiciuntur, ne alterationes ea de re in posterum senscantur, quas plurimas elapsis temporibus constat existisse, & in dies furoribus, necessitas postulat; ut finis aliquando iis imponatur; quod ita præstari oportet, quemadmodum inferius exponemus.

§. 6. Itaque Regulares Missionarii cum Provinciam adventaverint, ubi Sacras Missiones obire debent, Apostolicum Vicarium conveniunt, ut facere semper consueverunt, in cujus ditione Ministerium Apostolicum suscepturi sunt. Siquidem institutum Canonicum est, Sacri Concilii Chalcedonensis auctoritate firmatum, nemini advenæ in Sacris constituto licere, Ordinem, quo se indignum asserit, exercere, adeoque Sacrum peragere, si Sacerdotem se esse profiteatur, nisi Litteras authenticas Ordinarii palam faciat, testimoniumque exhibeat, se nullo suspensionis, vel irregularitatis vinculo ireturi. Ita Canon. 7. dist. 71., cui apprimè consentit Sacrum Concilium Tridentinum sess. 22. de Sacrificiis Missæ; & Decreto de observandis, & evitandis in celebratione Missæ, cap. 13. sess. 23. de Reformat. Porro hujusmodi præscriptum Regularibus etiam respicit, quæ extra Diocesim versantur, in qua ad Sacros Ordines promoti fuere, proindeque susceptum Ordinem exercere minime possunt, præsertim in Ecclesiis, quæ ad propriam Solidaritatem non spectant, nisi prius Episcopis, aut Vicariis Generalibus, vel Foraneis, Superiorum suorum documenta proferant, quibus & obtenti ordinis testimonium, & libertas ab omni Canonico impedimento irregularitatis, vel suspensionis perfecta fiat. Quamobrem id etiam est in mandatis Regularibus Missionariis, ut nimirum Vicariis Apostolicis, ea ratione, qua dictum est, sese exhibeant, ubi ad Missionis locum pervenerint.

§. 7. Nullus Sæcularis Sacerdos penitentia Sacramentum administrare potest, qui actualis Parochus non existat, vel idoneus ad id in præmissis examine reperitus non fuerit, quod Ordinarius Loci, ubi Confessiones excipiendæ sunt, de eo habere potest. Idem & Regularibus Sacerdotibus edicitur, quoties velint Sæcularium Confessiones audire, quemadmodum ad litteram decernitur a Concilio Tridentino sess. 23. cap. 15. de Reformat. quo in loco derogat Sacrum Concilium privilegio cuiusquam, & consuetudini immemorabili, quæ contrarium præferret, iniquis: privilegii, & consuetudinis quacumque, etiam immemorabili, non obstantibus. Idque ea vel magis, quod a Summo Pontifice Sancto Pio V. eo in Constitutione, cui initium est Romani Pontificis 133. Bullarii Romani tom. 2. declaratum est, prædictam Concilii Tridentini functionem ad omnes quoscumque Regulares extendi, vel Mendicantes, vel non Mendicantes, quamvis Lector, atque Magister in Sacra Theologia præfulgeat, & potestas Sæcularium Confessiones excipiendi illi Bullar. Rom. Bened. XIV. Tom. IV.

facta fuerit a suis Superioribus Regularibus, Sancto Pio V. omnino consonat Urbanus VIII. in Constitutione, quæ incipit; Cum sicut accepimus 92. Bullarii tom. 4. per quam amplius restituit privilegium quodcumque alias Regularibus attributum, cuius prætextu Sæcularium Confessiones exciperent, priusquam examen sustinuerint, & consensum ab Ordinario Diocesano impetaverint. Ac ne Regularium Familæ, quæ nisi expresse nominentur, se minime comprehendi putant, ab eadem Constitutione immunes se iactarent, eas nominatim, & singulas recensendas optimum duxit. Ultimo tandem S. Pontifex Clemens X. edita Constitutione Superna 7. in Bullario Romano tom. 6. §. 4. ita firmavit: Religiosos ab Episcopo ad Confessiones Sæcularium in sua Diocesi audiendas approbatos, non posse in alia eas abique Episcopi Diocesani approbatione audire, quamvis penitentes subditi sint eius Episcopi, a quo ipsi Religiosam fuerant approbati.

§. 8. Quare si instamus Canonis institutis, quæ superius numeravimus, nullum asseri potest impedimentum Ordinatio, quominus examen indicat Sacerdotibus tam Sæcularibus, quam Regularibus, per quos Penitentia Sacramentum in Locis ipsius Jurisdictioni subiectis administrandum est; Regulares, inquam, in examen vocare potest Ordinarius, si velit Sæcularium Confessiones excipere. At vero quoniam Missionarii, & in primis Regulares, longa & difficilia suscipiunt itinera, restitit Cœnobium, in quibus versantur, ut in Angliam ad obeundas Missiones se conferant, ne dubietas admissionis ad Confessiones audiendas in subeundo examine, illos ab Apostolice munere deterreat, cavebunt imponitur, antequam relinquunt Monasteria, in quibus degunt, & in Angliam tendant, cavebunt, inquam, examen admissio-

Confessiones Sæcularium audiendas subire coram Ordinario, & Examinatoribus Loci, in quo situm est Monasterium, & consequi testimonium, quo idonei declarentur; quod insuper poterit indicari Vicariis Apostolicis, in Angliâ comorantibus per Litteras Ordinarii, qui ad examen eos excepit, & peritos, idoneosque iudicavit. Quod si cuiquam ex Regularibus commodius, atque itineri opportunius videretur Bruxellis ante Apostolicum Nuncium propria scientiæ periculum facere, id erit eorum in libitu; cum utraque ratione duplex auferatur incommodum; unum scilicet, ne Regulares animam mentemque dimoveant a Missionibus Anglicanis, eo timore, ne a Vicariis Apostolicis admittantur ad Sæcularium Confessiones excipiendas; alterum vero, ne idem Vicarii desistantur auctoritate approbandi illos, qui intra limites sue Jurisdictionis Penitentia Sacramentum velint administrare. Etenim duos omnino actus complectitur approbatio, quorum primus ad intellectum, alter spectat ad voluntatem. Proprium enim est intellectus, debita, ac necessaria scientia in Examinato deprehensa, illum Confessionis muneri obeundo aptum exilimare. At non nisi voluntatis est, facultatem Confessionum audiendarum liberam, plenamque facere, sententiamque de eo profere, qui Adprobatori subicitur. Primum itaque ab Examinatore præstatur, cuius fidei, & integritati innitur, atque acquiescit, qui Confessiones audiendi facultatem, in limitibus, & confinibus sibi assignatis, impertitur. Alterum immediate peragitur ab ipso Superiori, cuius est prædictam facultatem concedere.

§. 9. His itaque constitutis, cum Regularis examinatus jam, & idoneus iudicatus, uti diximus, sese offerat Vicariis Apostolicis, cumque id perpendi minime debeat tanquam urbanitas aliqua, seu cœremonia; cum insuper Vicarius Apostolicus opportunam facultatem elargiri intelligat ad suscipiendas Fidelium Confessiones, qui ditione sua continentur: absoluta penitus hac ratione controversia omnis iudicari deberet. Cæterum Confessarii manus Regularibus deleri potest sine temporis determinatione, vel cum limitatione: quod luculentè constat tum ex Brevis a Summo Pontifice Urbano VIII. dato Cardinali de Sandoval anno 1639. infero a Cabasatio in Theoria, & Praxi Juris Canonici lib. 1. c. 10. n. 13. tum ex recentia Constitutione Clementis X. Superna, ad §. 4. Porro hujusmodi facultates ad præfixitum tempus collatas, post elapsam temporis inter-

ANNO 1753.

qui potest ad examen vocari. Angliensis tamquam Missionarii de rebus Anglicanis. ubi sum et eorum Modestiam, examine.

Verum factas an- dendi Confessiones a Vicariis Apostolicis obtinenda.

Sed cum eadem, & in- ditione, & c. cum præfinitio tempore dari possit.

ANNO 1753.

vallum, jus competet Ordinario vel abrogandi, vel eas renovando, Sacerdotem ad novum examen compellendi. Facultates vero nulla cum temporis limitatione delata, non nisi cum ipso officio desinant, nec suspensione propterea possunt sine nova causa, quae Confessiones directe respiciat, quemadmodum patet ex Constitutione: Cum fecerit recipimus, ab Innocentio X. in lucem edita 22. §. 2. Bullarii tom. 4. An Episcopus Regularum pro Confessionibus semel approbatur, sine nova causa, suspendere possit ab ipso Confessionibus audiendis? Respondetur, Regulares alias libere ab Episcopo, praevio examine, approbatus ad audiendas Confessiones Personarum Secularium, ab eodem Episcopo suspendi non posse sine nova causa, eaque ad Confessiones ipsas pertinente. Quae cum ita sint, ut omni dissidio aditus occcludatur, decernimus, atque statuimus, ut facultas superius exposita, a Vicariis Apostolicis Regulari examinato, & approbato concedenda, ad sexennium extendatur, atque ad aliud sexennium sine praevio examine confirmetur, cum Regulares Missionarii, in peractis, quae num. 20. exponuntur, Anglicanae Missionis exercitium denovo suscipiant.

§. 10. In medium igitur proferri minime potest tam Breve Summi Pontificis Urbani VIII. quod incipit: Britannia; vulgatum anno 1631. quam Bulla ejusdem Pontificis: Placata, edita anno 1633. aut aliud quodcumque documentum ad firmandam Regularium independentiam a Vicariis Apostolicis in administratione Penitentiae Sacramenti, aliorumque Sacramentorum, Brevis enim, & hujusmodi documenta emissa fuerint, antequam quatuor Vicarii Apostolici in Anglia constituti forent, cum omni auctoritate, quae competet cuilibet Ordinario in sua Civitate, & Diocesi. Quamobrem sancto libero, & tranquillo ordinariae Episcoporum auctoritatis exercitio, ex ipso definit Regularium immunitas pro Sacramentis administrandis, quae tunc temporis eidem concessa fuit, cum praedictum liberum exercitium nullatenus permittebatur, quemadmodum Regulares ipsi luculenter agnoverunt, & confessi sunt in celebri disputatione Parisiensi habitae, quae in Collectione Judiciorum tom. 3. pag. 45. continetur. Accedit praeterea, quod idem propositum decretum fuit pro statuendo Institutum Orientalium regimine, nequicquam refragantibus amplis Sancti Pii V. & Gregorii XIV. privilegiis, ut legere cupienti innotescet ex nostra Constitutione: Quamvis ad confirmandum, tom. 2. nostri Bullarii. Eadem plane ratione cum in praesentiarum constitutum sit regimen Vicariorum Apostolicorum, finem habere debet recentia Regularium Missionarium immunitas, iis delata, antequam praedictis Vicariis Apostolicis regimen, & ordinaria auctoritas tribueretur, & sua cuilibet confinia assignarentur. Nota, & pervulgata sunt controversiae agitatae, & discussae in Congregatione de Propaganda Fide anno 1701. & 1702. inter Macai Episcopum, Vicarios Apostolicos Sinarum, atque Regulares Missionarios, qui tueri conabantur, ob sua privilegia licitum sibi esse Sacramenta administrare, & quolibet Parochiali officio perfungi, quin ab Episcopo, & Vicariis Apostolicis dependerent. Porro cum sapienter Congregatio animadvertisset, ab Innocentio XII. fel. rec. suos praenitios fuisse limites cuilibet Vicario Apostolico, decrevit, atque mandavit, ne cuiquam Missionario vel Seculari, vel Regulari impofterum liceret Penitentiae Sacramentum Secularibus impertiri, vel aliis Parochialibus officiis fungi, quicquid in contrarium praesertent privilegia iis concessa, quin prius facultatem obtinisset ab Ecclesiastico Superiore; ab Episcopo nimirum quoties Sacramenta administranda essent in ejus Diocesi, vel a Vicario Apostolico, si in ipso ditione illi foret peragendum. Haec enim habet decretum vulgatum die 14. Februarii anni 1702. Missionarii autem, sive Secular. sive Regular. etiam Societatis Jesu, non liceat etiam vigore suorum privilegiorum Sacramenta administrare, aut alia munia Parochialia obire, nisi de licentia praefatorum Ordinariorum, sive Vicariorum Apostolicorum, in quorum respectu Provinciae, aut Dioceses ejusdem Missionarios commorari contigerit. Haec profecto luculenter offendunt nullatenus esse provocandam ad immunitatis privilegia, Anglicanis Missionariis concessa, antequam in Anglia Vicarii Apostolici con-

Statutum, ut Missionarii ad exercitium concessum, & ad aliud exercitium pro conditione separati non possunt.

Similia privilegia abrogata fuerunt, quoad regimen Indiarum aliasque ubi Ordinarii, aut Vicarii Ap. in India, etiam in hunc exercitium.

stiterunt. Idque discutit etiam fuit in peculiari Congregatione de his negotiis habita die 6. A. XIII. Obris anno 1695, cujus Decreta Innocentius XII. Brevi dato die 5. Obris anno 1696. confirmavit. Accedit Decretum emissum ab universa Congregatione de Propaganda Fide die 16. Augusti anno 1645, quod nostro Brevi sub die 5. Septembris anno 1735. firmatum fuit.

§. 11. Cum ab hac Sancta Sede animadversum sit, plurima saepe contingere in Regionibus longe distitis, quibus ut consulatur, peculiaria dispensationes, & privilegia quandoque opportuna; quandoque etiam ad animarum regimen necessaria requiruntur; ad quaerendam difficile est Romam confugere, eadem Sancta Sedes in more habuit, habetque in praesenti Episcopis in remotioribus Provincis commorantibus quasdam facultates impertiri, quibus uti possint vel immediate, vel per inferiores Sacerdotes a se designatos: atque idem plane cum Missionum Praefectis, atque Apostolicis Vicariis facere consuevit. Verumtamen, cum nec Episcopi, nec Missionum Praefecti in Anglia hoc tempore versentur, supervacaneum est facultates recensere, quae his, vel illis deferuntur. Sedem habent in Anglia Vicarii Apostolici, qui sibi commissis Provincis praesunt, atque iis dumtaxat Formulae secundae facultates tribuntur; proindeque Regulares Angliae Missionarii illi solum Facultatibus perfunctur, quas obtinent ab Apostolicis Vicariis, qui sine eas communicare aliis possunt, uti ex Formulae secundae manifestum est: Praedictas Facultates communicandi, non tamen illas, quae requiruntur Ordinem Episcopalem, vel non sine Sacrorum Olerum usu exercentur, Sacerdotibus idoneis, qui in ejus Diocesi laborant. In recentis notata dignam imprimis est vocabulum illud idoneis, quo cognitio indicatur, quam Largitor facultatum habere debet de illo, qui ipsas consequitur, ah videlicet idoneus existimetur. Hinc & arbitrium examinis de illo instituti subsequitur, quoties ejus scientia ad facultatem exercendam aliunde non innotescat. Observationem illud etiam exigit, quod necessitas non inferat Vicario Apostolico ut omnino praedictas facultates communicet; sed, veluti commodum quoddam, hujusmodi potestas illi delata est pro animarum utilitate; quod quidem nunquam non opportunum, saepe etiam necessarium est, cum Superior omnia per se praestare minime valeat. In arbitrio Vicarii Apostolici positum quoque est, vel omnium suarum facultatum Sacerdotem participem facere vel aliquas tantummodo communicare. Nam Vicarius Apostolicus, in hoc facultatum genere, specialis Sanctae Sedis Delegati Personam gerit, cui liberum est subdelegare, ne dum ex communi jure, verum etiam ex singulari auctoritate illi demandata: cumque in delegantis potestate constitutum sit suspendere, vel omnino etiam auferre factam Delegato procuracionem, ex his omnibus illud consequitur, in Anglia scilicet, quod jam dictum est, eas tantum facultates per Vicarium Apostolicum collatas a Missionariis exerceri posse: Ille siquidem cum Apostolicus Depositarius earundem existat, communes eas facturus cum Sacerdotibus Secularibus, aut Regularibus, jus retinet (quod repetere supervacaneum non erit) dignoscendi, an revera idonei sint; aliquas tantummodo, non omnes communicandi, ac denique eas suspendendi, penitusve auferendi. Attamen summo opere commendatur humanitas in examine peragendo; insuper debita, & prudens cautio in suspendendis, vel adimendis facultatibus, quae semel concessa fuerunt. Nec opus est, ut facultates exprimentur, quas Vicarius sibi reservare, aut quas Sacerdotibus Secularibus, vel Regularibus largiri debet, quaeve uni potius, quam alteri sint impertienda; id enim arbitrio relinquatur Vicarij Apostolici, qui, cum in loco consistat, & Personas dignoscit, quibus facultates conceduntur, animarum necessitates animadvertit, & casum frequentiam, decernere facilius potest, quae magis opportuna, & salutaria videantur. Inter ceteras illa adnumeratur facultas, per quam copia fit Sacerdoti his Sacrum peragendi uno eodemque die licet id expresse prohibeatur cap. Consulisti de celebratione Missarum; cui tamen derogatur ob

Facultates pro Angliae Missionibus opportune solis Vicariis Ap. immediate ab Ap. Sede concessuntur, ad praedictas facultates subdelegandi.

Hinc ante subdelegacionem Missionarii examinare possunt, atque hinc facultates magis vel minus amplius conferantur, & admodum necesse.

Facultas celebrandi eodem die, sola necessitate Populi causa concedi debet.

PONT. A. XIII.

necessariam causam, videlicet ob Sacerdotum paucitatem, vel cum eorum numerus, qui diebus festis tenentur sacris assistere, talem exhibeat necessitatem, ut, nisi alieni Sacerdoti duas Missas eodem die celebrandi potestas concedatur, Ecclesiae mandato plures non satisficerent: quod consue declaratum est Constitutione 3. in praesenti nostro Pontificatu emissa, & Offensi Episcopo inscripta Tom. 2. Bullarii. Hinc facile apparet abusus intolerabilis, quae patreretur, si cuiquam Sacerdoti rem divinam faciendi bis in diem facultas tribueretur, eum in finem, ut duplici elemosyna decentius se sustentaret, quantoque magis Sacerdos peccaret, si Missae Sacrificium bis uno die conficeret sine opportuna Vicarii Apostolici concessione, vel sub Populi necessitate praetextu eam peteret, atque obtineret, licet ipsa plurimum elemosynarum cupiditate ad id moveretur.

§. 12. Approbationis necessitatem, quam diximus competere cuilibet Vicario Apostolico, in sua Provincia, non solum quoad Seculares, sed etiam quoad Regulares Sacerdotes, qui Sacularium Confessiones sint excepti; necessitatem pariter ab ipsis accipiendi facultates Formulae Secundae, quae praedictis Vicariis Apostolicis a Sancta Sede tribuntur, una cum potestate eas communicandi Sacerdotibus Secularibus, & Regularibus, ut illis solummodo Missionarii utantur, quemadmodum superius exposuimus, has, inquam, necessitate subsequitur actuali administratio curae Animarum, & Sacramentorum; ac proinde in iis, quae ad utrumlibet horum caput spectant, ne dum Missionarii Seculares, sed etiam Regulares subiciuntur jurisdictioni, & correctioni Vicariorum Apostolicorum, Jurisdictioni Regularium, quae Seculares hujusmodi curam exercent, subest immoderate, in iis, quae ad eandem curam, & administrationem Sacramentorum pertinent, jurisdictioni, & correctioni Vicarii Episcopi, in ejus Diocesi sita sunt: Haec ferme habet Concilium Tridentinum sess. 25. de Regularibus cap. 11.

§. 13. Quamvis autem in hoc cap. 11. non derogaretur privilegio, quae hanc in rem producere possent Regulares, nihil tamen minus, quia hujusmodi derogatio apertis verbis exprimitur cap. 22. novissimo ipsius sessionis 25. de Regularibus; ideo haec ipsa complectitur singula capita anteriora ipsius sessionis 24. de Regularibus, ac propterea recensitum etiam caput undecimum, quemadmodum enunciatum est Constitutione Innocentii XIII. quae incipit Apostolici Ministerii, confirmata a Benedicto XIII. in altera, quae incipit: In supremo data anno 1724. n. 23. Sciant omnes derogationem hujusmodi non ad ea tantum referri, quae in praedictis capitulis 22. continentur; sed etiam ad alia, quae in hujusmodi superioribus (adeoque etiam in cap. 11.) ejusdem sessionis constituta sunt.

§. 14. Superioribus anni fuscitata nonnullis fuit infirma nimis controversia, ne in dubium revocata fuit praedicta Concilii Tridentini dispositio, & contentebatur eos tantum Regulares affici, qui Parochi existant, alios vero Regulares Sacerdotes, qui licet Parochi non sint, tamen Sacramentum aliquod Secularibus administrant, vel nullimode comprehendit, vel si comprehenduntur, id referendum esse ad eos solummodo, qui rem de facto agerent, & sine praevia Ordinarii facultate; verum Gregorius XV. edita Constitutione Insuperabilis, quae est 17. Bullarii Romani tom. 3. declaravit Regulares Sacerdotes, qui vel Parochi sunt, vel aliquod administrant Sacramentum, sive alias Ecclesiastica Sacramenta, aut unum ex iis, ministrent, sive id praesent praevia Episcopi licentia, & approbatione, aut agant de facto absque illa auctoritate, subesse debere in iis omnibus, quae curam, vel administrationem Sacramentorum spectant jurisdictioni, & correctioni Ordinarii tanquam Sedis Apostolicae Delegati: In his, quae hujusmodi curam, seu administrationem concernunt, omnimode jurisdictioni, visitationi, & correctioni Diocesanis Episcopi, tanquam Sedis Apostolicae Delegati, plene in omnibus subiciuntur. Idem prolixius renovatum est in Bulla Cum sicut 34. Innocentii X. §. 4. in Bullario Romano tom. 5. tum in Constitutione Firmamentum in iis, §. 3. Bullarii tom. 1. in praesenti Pontificatu evulgata.

§. 15. Jus hujusmodi in Regulares Sacerdotes delegatum in iis, quae animarum curam, Sacramentorumque administrationem concernunt, cessare certum est, cum eorum quicumque vel Regularis infirmo obseviant aliquo modo violaret; id enim Ordinarium muneris non est, sed respectivi Superioris Regularis: Cujus quidem agendi rationem in iis, quae spectant ad observationem proprii ipsius Regularis Instituti, non est Episcopi inquirere, cum ad ipsum Superiorem Regularem privative id pertineat: Verba ipsa sunt recentis Constitutionis Firmamentum §. 8. Non ignoramus Sacrum Concilium Tridentinum, sess. 6. cap. 3. reposita habuisse Reformatione, nulla admitta distinctione, decrevisse, quod Regularis extra Monasterium degens, etiam sui Ordinarii privilegio praetextu, si deliquerit, ab Ordinario Loci, tanquam super hoc a Sede Apostolica delegato, secundum Canonicae Sanctiones visitari, puniri, & corrigi valeat: atque hinc factum esse, ut dubium a nonnullis proponeretur, utrum commemorantes Missionarii Regulares apud privatos, atque ut plurimum foris, ut in Anglia contingit, utrum, inquam, praedicti Regulares, veluti Religiosi extra Monasteria viventes censendi sint, ac propterea Ordinarii jurisdictioni tanquam Apostolici Delegati in omnibus subiecti, quod definitum est in altata Innocentii X. Constitutione 34. cum sicut §. 15. Quandoquidem tamen illud perpendi debet, in Anglia Regulares scilicet Anglicanae Missioni designatos, illic proficisci in bonam Sanctae nostrae Religionis, eorumque mansionem in privatis domiciliis, non item in Monasteriis, ex publico regimini Legis dominare, ac in quibus Cœnobis quaecumque prohibentur; quoniam profecto est, ut recentiori non debeant adinstar illorum, qui extra proprium Monasterium vitam agant, atque hinc substant omnimodo Ordinarii jurisdictioni, quemadmodum sanctum fuit a Summo Pontifice Clemente VIII. in suis Litteris Apostolicis in forma Brevis editis anno 1601. quae incipiunt: Quorumcumque Religiosorum recentis in Constitutione: Quamvis; Quae ordine est prima praesentis nostri Pontificatus tom. 2. Bullarii: Quamobrem cum iis potius procedendum est veluti cum Regularibus in propriis Monasteriis degentibus, qui, si aliquid crimen foris patrant, sanctissimi Populo afferens, insistente Ordinario, ut puniantur, plebi debent a suo Superiore Regulari, qui insuper tenentur insistentem castigationem ipsi Ordinario indicare: Regularis intra Claustra Monasterii degens, si extra ea ita notorio deliquerit, et Populo scandalo sit, Episcopo insistentem severe puniatur, ac de punitione Episcopo certioram faciat, si minus, a suo Superiore officio prioretur, & delinquent ab Episcopo puniri possit: Haec habet Sacrum Concilium Tridentinum sess. 25. de Regularibus cap. 14. Quibus apprime insensibile summus Pontifex Clemens VIII. alteram vulgavit Constitutionem, cui initium fecit Suscepit muneris 39. Bullarii Rom. tom. 3. ubi accurate animadvertit, atque enunciativum quiddam ad eorum executionem conducere videretur.

Regularem exemplo manet in iis, quae respiciunt Regularium observationem.

rumque administrationem concernunt, cessare certum est, cum eorum quicumque vel Regularis infirmo obseviant aliquo modo violaret; id enim Ordinarium muneris non est, sed respectivi Superioris Regularis: Cujus quidem agendi rationem in iis, quae spectant ad observationem proprii ipsius Regularis Instituti, non est Episcopi inquirere, cum ad ipsum Superiorem Regularem privative id pertineat: Verba ipsa sunt recentis Constitutionis Firmamentum §. 8. Non ignoramus Sacrum Concilium Tridentinum, sess. 6. cap. 3. reposita habuisse Reformatione, nulla admitta distinctione, decrevisse, quod Regularis extra Monasterium degens, etiam sui Ordinarii privilegio praetextu, si deliquerit, ab Ordinario Loci, tanquam super hoc a Sede Apostolica delegato, secundum Canonicae Sanctiones visitari, puniri, & corrigi valeat: atque hinc factum esse, ut dubium a nonnullis proponeretur, utrum commemorantes Missionarii Regulares apud privatos, atque ut plurimum foris, ut in Anglia contingit, utrum, inquam, praedicti Regulares, veluti Religiosi extra Monasteria viventes censendi sint, ac propterea Ordinarii jurisdictioni tanquam Apostolici Delegati in omnibus subiecti, quod definitum est in altata Innocentii X. Constitutione 34. cum sicut §. 15. Quandoquidem tamen illud perpendi debet, in Anglia Regulares scilicet Anglicanae Missioni designatos, illic proficisci in bonam Sanctae nostrae Religionis, eorumque mansionem in privatis domiciliis, non item in Monasteriis, ex publico regimini Legis dominare, ac in quibus Cœnobis quaecumque prohibentur; quoniam profecto est, ut recentiori non debeant adinstar illorum, qui extra proprium Monasterium vitam agant, atque hinc substant omnimodo Ordinarii jurisdictioni, quemadmodum sanctum fuit a Summo Pontifice Clemente VIII. in suis Litteris Apostolicis in forma Brevis editis anno 1601. quae incipiunt: Quorumcumque Religiosorum recentis in Constitutione: Quamvis; Quae ordine est prima praesentis nostri Pontificatus tom. 2. Bullarii: Quamobrem cum iis potius procedendum est veluti cum Regularibus in propriis Monasteriis degentibus, qui, si aliquid crimen foris patrant, sanctissimi Populo afferens, insistente Ordinario, ut puniantur, plebi debent a suo Superiore Regulari, qui insuper tenentur insistentem castigationem ipsi Ordinario indicare: Regularis intra Claustra Monasterii degens, si extra ea ita notorio deliquerit, et Populo scandalo sit, Episcopo insistentem severe puniatur, ac de punitione Episcopo certioram faciat, si minus, a suo Superiore officio prioretur, & delinquent ab Episcopo puniri possit: Haec habet Sacrum Concilium Tridentinum sess. 25. de Regularibus cap. 14. Quibus apprime insensibile summus Pontifex Clemens VIII. alteram vulgavit Constitutionem, cui initium fecit Suscepit muneris 39. Bullarii Rom. tom. 3. ubi accurate animadvertit, atque enunciativum quiddam ad eorum executionem conducere videretur.

Etiamque correctio, si forte delinquentibus Regularibus Regulatoribus imponenda.

§. 16. Harum ope regularum, quae non ad libitum existat, nec recentes, sed juris Canonici, & Sacri Tridentini Concilii auctoritate suffulata, nec anteriorum Pontificum Constitutionibus firmatae sunt, dubitandum non est, quin perfecta interesse Regularis, debeat confessio inter Episcopos, & Regulares Missionarios, eorumque Superiores, dummodo re ipsa in eorum animis vigeat, quod juvat sperare, verum pacis, & concordiae desiderium. Atque ea animorum conjunctio eo vel magis speranda, quod ipsorum iuri, atque auctoritati certi limites, & confinia praescripta sint. Siquidem non deest Superioribus Regularibus privativum jus in propriis Religiosis, qui sui Instituti observationem persequerentur. Quod si ab istdem quodquam gravius notae crimen perpetraret, atque in primis, si contra bonos mores delinquerent, non delinquant Superiores eos castigandi facultate; nec conquerendi locus Vicario Apostolico relinquatur, si ab eodem Superiore post acceptam facti notionem debita punitione non omittatur: adeo Vicarius Apostolicus, quod supra indicatum est, se in eam rem ingerere nullatenus possit; nisi forte contingeret, ut Regularis Superior vel nihil praestaret, vel aequas poenas a reo minime desumeret. Habent itidem Vicarii Apostolici, utpote Sanctae Sedis Delegati, potestatem supra Regulares in iis omnibus, quae animarum curam, & Sacramentorum administrant.

ANNUS 1753

Vaticani Decreta per litteras apost. edita anni 1751

Catholicis Regis propositum fecerit favorabile.

Yohannem de declaratu... que in possessione... gularibus competere ad beneficia & officia Curiae Indiarum Occidentium obtinenda, aut retinenda.

tempore adeo & numero excrevisse, & moribus, atque doctrina conspicuum, proindeque ad obtinenda & gerenda ejusmodi munia idoneum se praeberere, ut nihil gerenda videretur, quo minus eorumdem Parochiarum, Doctrinarum, aliorumque Officiorum proviso, & disposito, ad eam, quae generaliter per Orbem vigere dignoscitur, Ecclesiasticae disciplinae formam, prout non solum ipse Ferdinandus Rex, sed etiam Archiepiscopi, & Episcopi, per eandem Indiarum Regionem constituti magnopere optabant, revocari posset; Nos omnibus mature perpensis, quum Regiam hanc petitionem non modo generalibus Ecclesiae Institutionibus, verum etiam praedicti Sancti Pii, aliorumque Pontificum Praedecessorum Nostrorum menti, ac saepe declarato Sedis Apostolicae sensui, conformem agnovimus; per Nostros sub Plumbo editas Litteras, quarum initium est: Cum nuper... datam apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCCLL sexto Idus Novembris; Pontificatus Nostri Anno XII. decrevimus, atque permisimus, ut, non obstantibus didi Sancti Pii V. praedecessoribus Litteris, aliisque in eorum confirmationem ab Apostolica Sede emanatis (quibus etiam, quatenus opus esset, expresse derogavimus) Saeculares etiam Clerici, seu Presbyteri quicumque, quos scilicet praedicti Archiepiscopi, & Episcopi, aliique locorum Ordinarii in Indiis Occidentibus constituti, praevio examine, juxta ea, quae in Concilio Tridentino statuta sunt, idoneos & habiles reperissent, ad Parochias, Doctrinas, & alia quaecumque munia, & officia ad animarum Curam pertinentia, in posterum admitti & assumi, eisque etiam Parochiales Ecclesiae hujusmodi, aliaque Ecclesiastica perpetua Beneficia, quibus Animarum cura imminet, in titulum conferri possent & valerent; prout in didi Litteris Nostris latius continetur.

§. 1. Cum autem nuper idem Ferdinandus Rex Nobis exponi fecerit, quod ipse, qui ex iuribus suae Regiae Coronae, Jus Patronatus, ac nominandi, & praesentandi ad omnia dictarum Regionum Beneficia Ecclesiastica, & officia Curata hujusmodi ex fundatione, seu dotatione, aut Privilegiis Apostolicis actu vigentibus, aliisque legitimis titulis, competit, in dies magis magisque agnoscens ad rectum disciplinae Ordinem, & ad promovendam in Clero Saeculari dictarum Partium Sacrarum Doctrinarum studia, alioque communis utilitatis effectus, magnopere proficuum fore, si Saeculares hujusmodi Clerici, seu Presbyteri ad omnia vel pleraque Beneficia & officia praedicta, per ipsum, & ejusque successores Catholicos Reges, nominentur, & praesententur, decreverit & constituerit, praedictis S. Pii V. aliorumque Romanorum Pontificum Indultis & facultatibus, in favorem Regularium, vel nullo modo, vel saltem parvissime, & in locis & casibus dumtaxat, in quibus forsitan Saecularium Clericorum defectus reipsa subsistere dignoscatur, in posterum uti; ideoque easdem litteras Nostras, novo ac perpetuo confirmationis Nostrae munimine roboratas, uberius per Nos declarari, & ut infra, super his provideri desideret; Nos ejusdem Ferdinandi Regis supplicationibus inclinari, praesentium tenore, & auctoritate simili, primordias Nostras Apostolicas Litteras, cum omnibus & singulis decretis & declarationibus in ipsis contentis, & expressis, perpetuo confirmamus, ac iterato Apostolicae auctoritatis Nostrae robore communimus, decernentes, nullum in posterum jus, nullamque actionem, aut exceptionem, in vim praedictarum Litterarum Sancti Pii Papae V. aliarumque, ut supra, ab aliis Romanis Pontificibus editarum, quae in possessione, privativam facultatem obtinendi, & administrandi Parochias, & doctrinas ejusmodi, aliaque officia Animarum curam concernentia, sibi, suisque Ordinibus afferere, aut se in illarum illorumque possessione confovere possint; sed tam eos, qui nunc Parochias, Doctrinas, & officia praefata obtinent, quam quibus forsitan in posterum eorumdem Beneficia, & officia, servatis de jure servandis, committi, & demandari contigerit; tamquam ad nutum amovibiles, posse tum ab Episcopis, aliisque locorum Ordinariis, tum etiam a propriis Regularibus Superioribus, iustis concurrentibus causis, (super quarum substantia illorum conscientiam onoramus, sed nunquam illos ad earum declarationem, aut ve-

ificationem compelli posse volumus & decernimus), Pontificum A. XIII. ab earundem Parochiarum, doctrinarum, & Officiorum A. XIII. regimine & exercitio removeri; eveniente autem remotione, liberum fore Catholicis Regibus, alios quoscumque idoneos Saeculares, aut Regulares Clericos, seu Presbyteros, juxta legitima eorum Regii Patronatus jura, ad hujusmodi Curata Beneficia, & officia nominare & praesentare, ac respective Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis, hujusmodi Clericos, seu Presbyteros, praevio examine, aliisque servatis de jure servandis ad illa admittere & assumere, seu, quatenus Saeculares fuerint, ipsis etiam in Titulum eadem conferre, & de iis providere.

§. 2. Volumus autem, ut omnes & singuli, cujusvis Ordinis, Congregationis, & Societatis, & Institutii, etiam excoesse nominandi, Regulares, qui hujusmodi Parochiarum, Doctrinarum, & Officiorum regimine & exercitio retinebantur, seu quos ad eadem in posterum assumi, & admitti contigerit, (juxta ea quae in didi Sancti Pii V. praedecessoribus Litteris incipientibus, quae tam in citatis Nostri Litteris incipientibus, quam in aliis Anno Incarnationis Dominicae Millesimo septingentesimo quadagesimo quarto, decimo Kal. Decembris editis, quarum initium est: Firmamur, atque asserendis... a Nobis decreta & declarata fuerunt) noverit, se in iis quidem, quae concernunt eorum Regularis instituti observantiam, Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis nullatenus subiectos esse, sed a suis Superioribus Regularibus quoad haec esse, & in aliis, quae vel ad ipsam privative dependere, vel etiam ad eorum exercitum curae Animarum, vel etiam ad eorum vitam, & mores pertinent, Episcopos quoque, aliosque Ordinarios Locorum Praefatis subiectos esse, ideoque ab iisdem Episcopis, & Ordinariis, nec non Vicariis, & Visitatoribus ab iis deputatis, aequae ac suis Regularibus Superioribus in his omnibus iudicari, & corrigi posse; & quidem ea lege, ut quatenus unius, & alterius Superiorum hujusmodi iudicia inter se non conveniant, Episcopalis seu Ordinariae Curae Processus, atque Sententia, Regularis Praelati iudicio & actis omnino prevalere debeant; ac reipsa praerantur, & executioni demandentur.

§. 3. Praesentes quoque Litteras, & in eis contenta quaecumque, nulla unquam ex causa, colore & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam ex eo quod quicumque in praemis suis vel interesse habentes, aut habere praetendentes, cujusvis status, aut Ordinis, Congregationis & Institutii, etiam hic de necessitate specialiter exprimentis, existant, iisdem non consentiant, nec ad ea vocati, & auditi, neque Causae, propter quas praesentes emanaverint, satis adductae, probatae, aut veritate fuerint, de subreptionis, obreptionis, aut nullitatis vicio, seu intentionis Nostrae, aut consensus interesse habentium, aliove quolibet defectu notari, impugnari, aut in controversiam, & iudicium etiam ad effectum obtinendae aperiitionis oris, aut restitutionis in integrum, adduci posse: Sed semper & perpetuo firmas, validas, & efficaces existere & fore, siusque plenarios effectus sortiri, & obtinere, ac illis, quorum favorem concernunt, plenissime suffragari, atque etiam ab omnibus, ad quos respective pertinent, & pertinebit in posterum, inviolabiliter observari, volumus & decernimus. Sicque & non aliter in praemis iudicari, & ceteri per quoscumque Ordinarios, & Delegates Iudices, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, eorumque Congregationes, nec non Apostolicae Sedis Legatos, seu Nuncios, alioque quoslibet quacumque praesentia, & potestate fungentes, & functionarios, sublati eis, & eorum cuilibet aliter iudicandi, & interpretandi facultate, ac etiam irritum & inane decernentes, quidquid ab eorum quolibet in contrarium iudicari, & decerni, seu scienter, vel ignoranter attentari contigerit.

§. 4. Non obstantibus praedictis Sancti Pii V. aliorumque Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum in eorumdem confirmationem etiam in forma specifica, editis Litteris, Nostisque, & Cancellariae Apostolicae regula de non tollendo jure quaesito, aliisque Apostolicis, seu in universalibus, Provincialibus, aut Synodali Conciliis editis, generalibus aut specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, nec non quorumcumque Ecclesiarum, seu Ordinum, Congregationum, & Institutuum, etiam specialiter ex-

Regularis hujusmodi Parochialis vel Offic. praepositi, quibus in rebus Superiori ac generaliori vative subiciantur.

In quibus auct. Ordinar. iudicandi & correctionis in materiae subint.

Ordinari. praerogative, in causa discrepantis iudicij.

Superius statuta confirm.

Alteri iudicari prohibetur.

Contraria amplissime derogantur.

PONT. A. XIII.

Transumptio fides.

Janio.

Die 6. Janii 1753. For. XIII.

XVIII.

Exordium.

Jus nominandi ad Ecclesiam Venetiarum.

IV.

primendorum, quantumvis juramento Confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus; Privilegiis quoque, exemptionibus, & Indultis, etiam in corpore juris clausis, aut sub quibusvis formis, & verborum tenoribus, seu clausis, & decretis, etiam derogatoriarum derogatoriis, & irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu proprio, & de Apostolica potestate petitiis, seu consistorialiter, aut ad Regum, aliorumque Supremorum Principum instantiam, vel peculiarium quorumcumque meritorum intuitu, aliove titulo, etiam oneroso, quibuscumque personis, Collegiis, Locis, Ordinibus etiam Militariibus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, etiam Societatis Jesu, vel Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisque quibuslibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, eorum tenores, formas, causas, & occasione praesentibus pro expressis, inferitis, & specificatis habentes, pari motu, & Apostolica auctoritate plenitudine ad praemissorum effectum plenissime derogamus, eaque respective, quatenus praesentibus derogantur, de medio tollimus & abolemus per praesentes. Quarum Transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eandem fidem ubique Locorum & gentium, in iudicio, & extra, haberi volumus, quae eidem praesentibus haberetur, si originaliter exhiberentur.

§. 5. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostri Confirmationis, Declarationum, Decretorum, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursum.

Datum in Arce Gandulsi Albanen. Die 6. Janii Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quinquagesimo tertio, quinto Idus Junii, Pontificatus Nostri Anno XIII.

D. Card. Passionei.

J. Florius Substitutus.

J. Batavicus.

VISA DE CURIA. J. C. Boschi.

L. Eugenius.

VENETIARUM

Reipublicae conceditur Jus nominandi ad Ecclesias Torcellanam, Caprularum, & Clodiensem.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuum rei memoriae.

SINCERITAS Fidei, & devotionis affectus, quibus dilecti Filii Nobiles Viri Dux & Respublica Venetiarum erga Catholicam Religionem, & Ecclesiam Romanam, omni tempore se se conspicuos praestiterunt, quibusque recentia Zeli ac pietatis suae argumenta, non sine filialis in Nos observantiae significationibus, addiderunt; Nos quodammodo impellunt, ut ea ipsis favorabiliter concedamus, quae ab Ecclesiarum utilitate, quemadmodum pro certo confidimus, minime se juncta, ad meritum eorumdem honoris augmentum pertinere, & publicis eorum votis salubriter respondero possimus.

§. 1. Cum itaque ipsi, quibus ex Apostolico fel. rec. Praedecessoris Nostri Pii Papae IV. Indulto, cui non est haecenus in aliquo derogatum, & ex antiqua consuetudine, jus competit, ad Patriarchalem Ecclesiam Venetiarum, quoties illam vacare contingat, nominandi & praesentandi Nobis & Romano Pontifici pro tempore existenti Personam idoneam, per Nos, seu Bullar. Rom. Benedic. XIV. Tom. IV.

per Romanum Pontificem hujusmodi, ad eandem Patriarchalem Ecclesiam pro tempore etiam promovendam, eique praesentandam, Nobis humiliter, & enixe supplicari fecerint, ut Indultum etiam nominandi ad tres infra scriptas Cathedralis Ecclesias, Torcellanam nempe, Caprularum, & Clodiensem, in earum vacationum casibus futuros illarum respective Episcopos, ipsis concedere dignemur.

§. 2. Nos attendentes, pro eo quod pertinet ad praesentiam Torcellanam Ecclesiam, quod olim destructa Altinensi Civitate, ejusque Episcopali Cathedra, & Sede Torcellam translata, nova Cathedralis Ecclesia ibi per bo. mem. Petrum tunc Venetiarum Ducem aedificata, ac etiam Episcopo ibidem de congrua habitatione provivum fuit; alterius vero, Caprularum videlicet, Ecclesiae initia ex eo derivari, quod olim existens Concordienfis Episcopus Joannes nomine a sua Civitate protugus, propterea quod schismatici adherere nollet, in eo Oppido exceptus, Episcopalis Sedis ibidem statuendae commodum obtinuerit; ac demum, quod spectat ad Clodiensem Ecclesiam, hujus constitutionem praecipue acceptam referri bo. mem. Ordeaso Faletro Venetiarum pariter Duci, cujus favore & auxilio factum est, ut, quum Insula Metamauci, vulgo Malamocco, marinis fluctibus submersa fuerit, illius quondam Episcopus in Flosa Clovia consistere, ibique Episcopalem Sedem stabilire poterit.

§. 3. Cumque etiam debita consideratione pensare non omiserimus, quod paucis abhinc mensibus, quum quidam schismaticus Papis Simon Conzocovich nuncupatus, schismatico Graecorum Pseudo-Patriarcha in Dalmatiam missus fuisset, ut ibi Sedem figeret; id quod, si forte evenisset, in magnam Sanctae Catholicae Religionis nostrae perniciem, & grave Apostolicae Sedis praedictum, cum intolerabili Latorum Episcoporum perturbatione cessisset, quemadmodum Nos praedicto Duci & Senatoribus, tum a dilecto Filio Nobili Viro Petro Andrea Cappello Equite ejusdem Reipublicae apud Nos & Apostolicam Sedem Oratore; tum etiam a Venerabili Fratre Archiepiscopo Calcedonensi, Nostro & ejusdem Sedis Nuntio apud ipsam Venetam Respublicam constituto, representari curavimus; publico ac solemniter Senatus Decreto, eidem schismatico Pseudo-Pallio denunciatum fuit, ut a praedictis Dalmatiae Regionibus sine mora abscederet.

§. 4. His omnibus mature perpensis, ac etiam Paterna Nos impellente affectione, qua eandem inclinatam Venetorum Respublicam ex animo prosequimur; praedictorum singulares personas a quibusvis excommunitationis &c. effectum &c. censentes; praesentium Litterarum tenore, ac de Apostolicae auctoritatis plenitudine, non modo praesentium jus nominandi, & praesentandi ad Patriarchalem Venetiarum Ecclesiam pro tempore vacantem, prout alias per dictum Pium IV. Praedecessorem eisdem Duci & Reipublicae concessum fuit, confirmamus & innovamus; verum etiam eisdem, in sinceritate Fidei, & dictae Romanae Ecclesiae devotione persistentibus, ut, quando & quoties praedictas tres Ecclesias Torcellanam videlicet, Caprularum, & Clodiensem, seu earum quamlibet quocumque vacationis modo, praeterquam per obitum cujuslibet earum Episcoporum in Romana Curia, vacare, seu Pastore ac Praefato quosdam tres praedictas Cathedralis Ecclesiae, jus habeant nominandi Nobis, & Romano Pontifici pro tempore existenti idoneam Personam Ecclesiasticam ad unamquamque Ecclesiam hujusmodi respective promovendam, eique praesentandam, concedimus & indulgemus, ac nominationes hujusmodi idonearum Personarum Ecclesiasticarum, per Nos, & Romanum Pontificem pro tempore existentem, acceptandas fore, & ad effectum perducendum decernimus, servatis omnibus servari solitis, ac mediante propositione in Consistorio Secreti, & Litterarum Apostolicarum expeditione in forma consueta; volentes hujus novi juris exercitium a nominatione ad Ecclesiam Cathedralis Clodiensem, quae ab aliquo jam tempore Pastoris solatio destituta est, per eisdem Ducem, & Respublicam facienda de idonea Persona Ecclesiastica, ut praesertur, ad ipsam Ecclesiam Clodiensem per Nos promovenda, eique praesentanda, initium capere debere.

§. 5. Porro minus juxta opinionem habere videmur de egregia ipsius Reipublicae pietate & more desideranda.

§. 6. Porro minus juxta opinionem habere videmur de egregia ipsius Reipublicae pietate & more desideranda.

ANNO 1753. Indultum hujusmodi per tribus Ecclesiis Patriarchae Suffraganeis. Venetiarum & Respub. antiqua mensura in eisdem Ecclesiis.

tridem nuper, instans. For. Catholicae Religio. nuncupatus in Dalmatia constitutus.

Confirmatio Indultum III. pro decessione. Venetiarum.

Et nova conceditur praedictas Cathedralis Ecclesiae.

Venetiarum pietas exaltatur ad Catholicam Religionem & more desideranda.

